

РЕШЕНИЕ

№ 1541

гр. София, 11.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **8813** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за корпоративното подоходно облагане.

Делото е образувано по жалбата от [фирма], против издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С. РЕВИЗИОНЕН АКТ № [ЕГН]/05.03.2013 г., изменен, съответно - потвърден с Решение № 1397/09.08.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С..

Дружеството – жалбоподател не е представлявано в съдебното производство и не е ангажирало доказателства за твърденията в жалбата, че ревизионният акт е незаконосъобразен, защото: доказателствата не са подложени на обективна преценка и анализ от страна на ревизиращите органи; неправилно е извършено преобразуване на финансовия резултат за 2009 г. и за 2010 г.; от представените по време на ревизионното производство документи се установява закупуването и приемането на стоките по процесните фактури, заприходяването им и използването им в дейността на дружеството – жалбоподател, извършването на плащания по фактурите; стоките не са изисквали ангажиране на специализиран транспорт и специален режим за съхраняване.

Ответникът - директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата и желае юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за правилност, законосъобразност и обоснованост на

оспорения ревизионен акт.

Извършването на процесната ревизия на [фирма] е повторна, след като с Решение № 2109/27.08.2012 г. (л. 83 от делото) административният орган е отменил предходния РА № [ЕГН]/16.05.2012 г. и е разпоредил възлагането на нова ревизия. Това е направено с издадена от компетентен орган по приходите заповед, за определяне на задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане, за периода от 01.01.2009 г., до 31.12.2010 г. Съставен е Ревизионен доклад № 1209214/04.02.2013 г. (л. 34 и сл. от делото), въз основа на който компетентен орган по приходите е издал процесния, предмет на настоящото дело РА № [ЕГН]/05.03.2013 г. (л. 43). С Р. акт са извършени корекции на декларираните от дружеството финансови резултати за 2009 г. и за 2010 г., като е определен допълнително корпоративен данък, в размер на общо 8 662 лева и са начислени съответните лихви за забава – 2 530 лева. Този резултат произтича от непризнаване за данъчни цели на отчетените разходи, свързани с: декларирани доставки от [фирма] (за 2009 г.), документириани с общо 18 (осемнадесет) броя данъчни фактури; за 2010 г. - декларирани доставки от [фирма] (13 броя фактури) и от [фирма] (предишно наименование – [фирма]) – 19 броя фактури. За да непризнаят за данъчни цели отчетените от дружеството – жалбоподател разходи органите по приходите са извели, въз основа на установените факти и обстоятелства извода, че не се доказва реалност на доставките по данъчните фактури, поради което отчетените за тези доставки разходи не са документално обосновани и не отразяват вярно извършването на стопански операции – чл. 26, т. 2, вр. чл. 10, ал. 1 ЗКПО.

С валидно и допустимо Решение № 1397/09.08.2013 г. (л. 11) директорът на Дирекция „ОДОП” – С. е: изменил ревизионния акт в частта, относно установения за 2009 г. резултат по ЗКПО, като вместо 7 814 лева е определил 6 658 лева; потвърдил е ревизионния акт в останалата оспорена част. За да измени акта, само в частта за 2009 г. решаващият административен орган е приел за доказано получаването на стоките, отразени във фактурите, издадени от [фирма] и описани подробно в РД (л. 35, л. 36 от делото), с изключение на тези, с които са документириани продажби на 106 950 литра нерафинирано олио, на обща стойност 92 464 лева (Решение № 1397/09.08.2013 г., на л. 14).

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна. Съдът приема, че събраните по време на ревизията документи, съответно – липсата на такива, установяващи по несъмнен начин действителното извършване на доставки подкрепят крайните изводи на ревизиращите органи и на ответника. В условията на пълно насрещно доказване, възможността за което му бе указана изрично от Съда, дружеството – жалбоподател не положи каквито и да било усилия, за да опровергае становището на ответника.

Спорът, макар да не се касае за отказано право на приспадане на данъчен кредит, е действителното извършване на доставките, такива, каквито са отразени в съставените от [фирма], [фирма] и [фирма] („С. ком”). За целите на ЗКПО основният счетоводен принцип (чл. 4, ал. 3 ЗСч.) – за документална обоснованост на стопанските операции и факти е в основата на изискванията на ЗКПО (чл. 10) за признаване на счетоводни разходи.

1. [фирма], както вече се каза, е издател на общо 18 фактури, но, предвид решението на ответника, ревизионният акт е потвърден само по отношение на фактурите, в които са отразени доставки на олио – общо шест на брой (описани в РД - л. л. 35, 36). Тези

фактури са приложени на л.л. 262, 263, 264, 268, 270, 272 от делото. В представените за доказване на реалното получаване на стоката протоколи не се съдържат данни за мястото на приемане/предаване. Не са представени от страна на жалбоподателя доказателства, от които да е видно: как са превозени общо 106 950 литра олио, разпределени в бутилки по един литър; къде са доставени и съхранявани, впоследствие продадени ли са и пр. Само твърдението на оспорващото дружество, че за превозването на бутилките олио не се изисква специално транспортно средство не е достатъчно да обоснове извод за реалност на доставките. От гледна точка на формалната логика и предвид задължението, търговските дела да се водят с грижата на добър търговец, дружеството – жалбоподател, след като твърди да е заплатило общо 92 464 лева за олиото, следваше да разполага със сертификати за качеството му, с документи, че е разполагало с достатъчна площ за съхраняване на стоката, след получаването ѝ от [фирма] или с документи, че непосредствено след престацията е препредало стоката. Такива обаче не са налични и правилно сумите, които жалбоподателят е отчел като разход, не са признати за целите на корпоративното данъчно облагане. Като разход не е призната и сумата от 15 390 лева (данъчна основа) и ДДС – 3 078 лева, по издадената от „Б.“ фактура № 3319/30.06.2009 г., с посочен предмет „услуга“, тъй като не са налични доказателства, от които да става ясно, за каква престация се касае.

2. От името на [фирма] са издадени общо 13 фактури, на стойност 19 001, 64 лв., които дружеството – жалбоподател е отчело като разход за 2010 г. Като предмет на доставките е посочено „алкохолни напитки“. Дружеството – „доставчик“ не е било открито и поради това не е извършвана проверка в счетоводството му, като не са представени документи. Служебно извършената проверка е показала липса на декларираните данни за наети лица – работници, по трудов договор. Представените от ревизираното лице фискални бонове към фактурите, както и спецификации са оценени от ревизиращите и от ответника като недостатъчни да докажат, че действително са реализирани доставки.

3. От името на [фирма], с предишно наименование „С. К.“ са издадени 19 фактури на стойност 36 871,75 лв. Дружеството не е открито на адреса за кореспонденция, но впоследствие са представени: обяснителна записка, че стоките са транспортирани от и за сметка на [фирма]; фактури с фискални бонове; спецификации; счетоводни регистри. Като предмет на доставките са посочени разнообразни хранителни стоки (брашно, нескафе, шоколадови изделия, млечни продукти и др.). Посочено е още, че част от доказателствата, които ревизиращите са изискали за насрещната проверка, не може да бъдат представени, поради това че документите са увредени и не се съхраняват. Служебната проверка в информационния масив на НАП е установила, че дружеството не е декларирало наети лица по трудов договор.

Обосновани и аргументирани са изводите на издателя на ревизионния акт и на ответника, по отношение на издадените от името на [фирма] и на [фирма]. Във фактурите предметът на доставки: „хранителни стоки по спецификация“ не е индивидуализиран по вид, количество, търговска марка, и др. Само от представените спецификации не е възможно да бъде установено по несъмнен начин предаването/получаването на стоки, за които „доставчикът“ е заявил да се превозени от самия „получател“ „Б. трейд“. Липсват и доказателства (преки и/или косвени) за това, разполагал ли е „доставчикът“ със стоките, с обекти, в които да ги съхранява, с персонал, който да обслужва дейността. Самите спецификации представляват

еднотипни екземпляри, подписани от лице, което не е индивидуализирано, с оглед на което доказателствената им стойност е преценена като нищожна. Установено е още от публикувания за 2010 г. в Търговския регистър отчет от [фирма], че дружеството не е отчело нито приходи, нито разходи. Същото се отнася и за [фирма] (предишно наименование [фирма]), което за 2010 г. е декларирало с декларация по чл. 92 ЗКПО нулев финансов резултат. За фискалните бонове, представени от [фирма], като доказателство, че дружеството е получило плащания от „Б. трейд“, удачно ответникът е отбелязал в решението си, че същите би следвало да се намират у „получателя“ „Б. трейд“. По време на административното производство, свързано с оспорването на процесния РА ответникът е извършил служебно проверка, като установил, че т. нар. „доставчици“ не са разполагали с регистрирани по надлежния ред фискални устройства, съпадащи с номерата на представените фискални бонове.

Основателно не са преценени като годни доказателства представените по време на насрещната проверка на [фирма] счетоводни документи, тъй като същите не са подписани от съставителя. В същото време, не е било обективно възможно извършването на проверки в счетоводствата на „доставчиците“, поради ненамирането на такива на декларираните адреси за кореспонденция – обстоятелство, послужило като основание за прекратяване на регистрацията им по ЗДДС. Не са представени счетоводни регистри, от които да бъдат установени данни за придобиване на стоките, за мястото на съхранение.

Изложените по – горе факти и аргументи сочат на логичния извод, че счетоводните разходи, които оспорващото дружество твърди да е направило през 2009 г. и 2010 г. са оправдани с процесните фактури, по които обаче не се доказва извършване на реални доставки на стоки и на услуги. Доказвайки, след проведено в съответствие с процесуалните правила на ДОПК по категоричен начин последното обстоятелство, ревизиращите и издателят на ревизионния акт са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на релевантните за случая обстоятелства. Съобразявайки се с изчерпателно изброените в чл. 26 ЗКПО материалноправни основания, правилно са квалифицирали (по т. 2) отказа да признаят за данъчни цели отчетените от [фирма] като разходи суми, посочени в процесните спорни данъчни фактури, издадени от [фирма], от [фирма] и от [фирма]. Това непризнаване се е отразило и на определянето на данъчния финансов резултат за 2009 и 2010 г., който е преобразуван (чл. 22, ал. 1, т. 1, чл. 23, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗКПО).

В заключение – в оспорената пред Съда част, потвърдена с Решение № 1397/09.08.2013 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. Ревизионен акт № [ЕГН]/05.03.2013 г. е обоснован и законосъобразен, защото е издаден от компетентен орган по приходите, който се е съобразил с изискванията за форма и с процесуалните правила, като правилно е приложил относимите материалноправни норми на ЗКПО.

Отхвърлянето на жалбата поражда основание (чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК), на ответника да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, в съответствие с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, определя на 596 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против частта от издадения от орган по приходите при ТД на НАП – С. Ревизионен акт № [ЕГН]/05.03.2013 г., потвърдена с Решение № 1397/09.08.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С..

ОСЪЖДА [фирма] – ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] - 1229, СО, Район „В.”,[жк], [жилищен адрес] вх. „А”, ет. 4, ап. 22, с едноличен собственик и управител Ю. С., ДА ЗАПЛАТИ на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 596 лв. (петстотин и деветдесет и шест лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: